

[Knud Jespersen.]

Alligevel lod socialdemokratiet sig regere af oppositionen. Deres ståsted i en splittet tid var sammen med de borgerlige og som fange i deres egen forligspolitik. Resultatet af denne politik er i dag ikke til at skjule. De økonomiske organer, vismændene, regeringens økonomiske sekretariat og for dens sags skyld også Industrirådet, spår om nye ulykker og flere arbejdsløse. Det viser, at forligspolitikken er brudt sammen, at krisen ikke kan modvirkes på kapitalens, men skal bekæmpes på arbejderens betingelser.

Hvad viser kendsgerningerne videre? At der må regnes med et betalingsbalanceunderskud på mellem 9 og 11½ mia kr. i dette år. Der må regnes med en uhyggelig konstant arbejdsløshed frem til 1980 på ikke under 160.000 mennesker. Det er de kolde, ubehagelige kendsgerninger, og det er noget af det, vi advarede imod, når socialdemokratiet lod sig bruge som ståsted for en splittet borgerlig front i den tid, vi lever i.

Når de ansvarlige kræfter nu taler om brede forlig og nye pakkelsesninger, er det en gentagelse af den fejlslagne politik, hvor de påstod, at hvis forbruget faldt, ville arbejdsløsheden også falde. Vismændene og andre økonomer kan ligesom termometret bruges til at understøtte patientens tilstand, til at finde ud af, hvad der er i vejen, men ikke til at fjerne sygdommen. Det økonomiske formandskab når i sin kritik til stort set samme resultater som kommunisterne, at importen skal dæmpes, og at der må findes former, hvorunder dette kan gøres. Deres forslag om devaluering eller momsforhøjelse afviser vi ubetinget og totalt. En devaluering af kronen er en sænkning af reallønnen med hver procent, kronen nedskrives, og en momsforhøjelse kan, som Industrirådet vurderer det, betyde en stigning i arbejdsløsheden for hver 5 pct.s momsforhøjelse på omkring 25.000.

En professor har foreslået en devaluering på 20 pct. Det vil betyde en stigning i udlandsgælden på 9 mia kr. og en forringelse af reallønnen med en femtedel. Dette kan næppe nogen af augustpartierne alvorligt tage del i. Ingen af disse veje afviger fra den førte økonomiske politik, og resultaterne heraf turde efterhånden virke ganske afskrækkende også på dem, der har ansvaret.

I 1973 var der 20.000 arbejdsløse i Danmark. I april i år var tallet 162.900. Kom så

ikke og sig, at augustpartierne ikke er realister!

Inflationen, som man angiveligt vil bekæmpe, var i 1973 på 11 pct. og vil i 1977 ikke blive på under 10 pct. Renten, den rente, alle har erkendt er alt for høj, og som betyder mere end udgifterne til løn selv efter Industrirådets opfattelse, er også steget. I 1973 var den på 10,4 pct., men i år vil den være på 16,3 pct.

Boligbyggeriet er i samme periode stort set blevet halveret fra i 1973 at være godt 55.000 lejligheder til i år at blive på ca. 30.000 færdigbyggede lejligheder.

Alt dette blev lavet under parolen at skaffe de arbejdsløse arbejde og gøre Danmark mere konkurrencedygtigt.

Hvad var yderligere et resultat af denne krisepolitik? Det var faldet af beskæftigede i industrien, der fra 1973 til 1977 faldt med 60.000. I samme periode beskæftigede landbruget 40.000 færre.

Krisen er ikke noget, der kun kommer til os udefra, som man har prøvet at forklare nu og da. Den vokser af selve systemet, men kan blive hårdere at leve med, når der føres en fejlagtig politik. De iskolde kendsgerninger viser videre sammenbruddet for forligspolitikken og nødvendigheden af at ændre kurs og ændre kurs totalt.

Den socialdemokratiske regering har hidtil afvist alle nødvendige indgreb mod kapitalens magtpositioner med henvisning til folketingets sammensætning. I dag, efter valget den 15. februar, er der faktisk opstået nye muligheder, som jeg pegede på allerede på valgnatten. Det gælder så vidtrækkende spørgsmål som indgreb over for jordspekulationen. Værdistigningerne her var i 1976 90 mia. kr., hvoraf de 40 mia. kr. var reelle kapitalgevinster eller rettere et beløb, der er en halv snes milliarder højere, end hvad man skylder udlandet.

Der vil ligeledes være flertal for en skatte-reform, for afskaffelse af selve ejerlejligheds-systemet og en række andre spørgsmål, hvis ellers socialdemokratiet ville eller turde bryde ud af sit fangenskab hos den regerende borgerlige opposition.

Regeringen er ikke henvist til at regere på andres nåde, socialdemokratiet behøver ikke at finde sig i, at kræfter uden for dette parti har mere indflydelse på partiets politik end dets egne medlemmer. Det er jo sandheden. Hr. Erhard Jakobsen har aldrig haft så megen indflydelse på socialdemokratiet, da han var medlem, som i dag, hvor han sidder udenfor.